

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 października 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 października 2015 r. Sąd Okręgowy w W. na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 marca 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo M. K. przeciwko C. Sp. z o.o. z siedzibą w W. o odszkodowanie.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów prawa materialnego: art. 45 w zw. z art. 30 § 4 k.p. oraz na naruszeniu przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ pkt 4 k.p.c.), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z

wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach Sądu Najwyższego - mających moc zasad prawnych - z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124) i z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 56).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniła również faktem, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 45 w zw. z art. 30 § 4 k.p., polegające na odpowiedzi na pytanie, czy ustalone przez sąd okoliczności mogące świadczyć o utracie zaufania przez pracodawcę do pracownika, a niewymienione przez pracodawcę w przyczynach wypowiedzenia umowy o pracę, mogą stanowić podstawę uznania, że wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie dostarcza powodów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

W niniejszej sprawie sądy obu instancji uznały, że utrata zaufania do pracownika, wskazana w oświadczeniu pracodawcy łącznie z innymi przyczynami rozwiązania stosunku pracy, stanowi pochodną tych pozostałych przyczyn. Sądy postrzegały utratę zaufania jako skutek innych zarzucanych uchybień, uznając, że jeżeli przyczyny utraty zaufania do pracownika są prawdziwe, obiektywne i racjonalne, to mogą uzasadniać wypowiedzenie.

Takie postrzeganie „utrąty zaufania” jest zgodne z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego. W wyroku dnia 17 grudnia 2014 r. (I PK 122/14, LEX nr 1621320) Sąd Najwyższy uznał, że w przypadku, gdy uzasadnioną przyczyną wypowiedzenia byłaby utrata zaufania spowodowana naruszeniem „zwykłych” obowiązków pracowniczych, konieczne jest wskazanie konkretnej i rzeczywistej przyczyny oraz obiektywnych i racjonalnych przesłanek utraty zaufania, które wykluczają subiektywne i arbitralne oceny pracodawcy. Stanowisko to zostało potwierdzone w wyroku z dnia 24 października 2013 r., w którym Sąd wskazał nadto, że obiektywna naganność zachowania pracownika jako podstawa

utruty zaufania do niego ze strony pracodawcy musi być oceniana w kontekście wszelkich okoliczności faktycznych (II PK 24/13, LEX nr 1506110).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy dokonując oceny materiału dowodowego poczynił częściowo odmienne ustalenia faktyczne niż Sąd Rejonowy, co doprowadziło do oddalenia powództwa. Uznał, że waga i doniosłość przyczyn wypowiedzenia, które zostały w toku procesu wykazane, stanowiły dostateczną podstawę utraty zaufania do powódki, a w rezultacie uzasadniały także wypowiedzenie łączącej strony umowy o pracę. Sąd odwoławczy wskazał na występujące po stronie powódki trudności we współpracy, agresywny styl komunikowania się z przełożonymi oraz z klientami, formułowanie bezpodstawnych oskarżeń pod adresem współpracowników, wygłaszanie niepochlebnych opinii o pracownikach klientów pozwanego oraz powtarzające się systematycznie kilkudniowe nieobecności. Ustalenia i rozważania Sądu odwoławczego korespondują ze wskazanymi w oświadczeniu pracodawcy przyczynami wypowiedzenia umowy o pracę. Zauważyć zatem należy, że sformułowane przez powódkę zagadnienie prawne zostało oparte na fałszywym założeniu. Ponieważ w toku procesu Sąd Okręgowy nie ustalił odmiennych okoliczności mogących świadczyć o utracie zaufania do pracownika niż wskazane przez pracodawcę, brak jest podstaw do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy wypowiedzenie umowy o pracę może być uznane za uzasadnione na podstawie innych przyczyn utraty zaufania do pracownika niż sformułowane w tym wypowiedzeniu. Nadto należy zauważyć, że w zakresie przyczyn wypowiedzenia skarżąca polemizuje z ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego, co nie zasługuje na uznanie w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Chybiony jest również zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje

jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365). W rozpoznawanej sprawie, w świetle postawionych zarzutów, nie można mówić o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 k.p.c. i art. 99 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.